ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ

Ἀγάπησε μικρὴ μὲ τὴν θέρμη τοῦ κεφαλιοῦ ὅπως ἀγαποῦν πάντα σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία. Ἀγάπησε. Τί σημαίνει ποιόν. Τί σημαίνει ἀκόμη ἂν εἶχε καμμιὰν ἐλπίδα ἀπὸ κεῖνον ποῦ ἀγάπησε. Φταίχτης ἐκεῖνος ποῦ ἐδημιούργησε τὸν ἔρωτα. Σ' αὐτὸν ἔπεσαν τὰ μάτια της κι' αὐτὸν ἐξεχώρισεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ κόσμος εἶπε τὰ δικά του Ἡ Κοινωνία—Τὸ φοβερὸ αὐτὸ ὄρνιο ποῦ δὲν χορταίνει ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο σπαραγμὸ τῶν θυμάτων της—τῆς ἔχυσεν ὅλο τὸ δηλητήριο ποῦ ἔχει ἄφθονο πάντα στὴν ψυχή.

Ἔπεσε σὲ ἀθυμία. Μιὰ νύχτα ὅμως πρὶν πέσῃ νὰ κοιμηθῇ ἐκύτταξε τὸν ἑαυτό της στὸν μεγάλο καθρέφτη ποῦ εἶχε στὴν κάμαρά της. Τὰ στήθη της μεστωμένα προκλητικὰ ὅπως ἦσαν τῆς ἔφεραν ἕνα ἐλαφρὸ μειδίαμα στὰ χείλη ποῦ ἄρχισαν νὰ φλογίζονται λίγο λίγο ἀπὸ τὸν πόθο καὶ νὰ πέρνουν τὸ χρῶμα τῶν χυμῶν τῆς μαυροδάφνης ὅταν πατιέται γιὰ νὰ γίνῃ μοῦστος. Τὸν νοῦν της ἄρχισαν νὰ συνεπέρνουν διαλογισμοί, ποῦ τοὺς προκαλοῦσεν ἡ θέα τοῦ ἀγαλματωδους κορμιοῦ της. Καὶ ἐσκέφθηκε. Ἡ ὧρες περνοῦν. ἡ ἡμέρες περνοῦν, τὰ χρόνια φεύγουν γοργὰ καὶ μᾶς χαρίζουν ἀπὸ μιὰ ρυτίδα στὸ πέρασμά τους.. Σὲ λιγο θὰ ἦνε ἀργά..Ὁ ἑαυτός μου μὲ καλῇ στὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς Ἂς χαρῶ αὐτὴ τὴν ζωὴ ποῦ εἶνε τόσο λίγη.

Καὶ ἡ ὡραία ἐρρίχτηκε στὴς τρέλλες τῆς ζωῆς κι' ἐβαριέστησε γλήγορα. Ἠθέλησε νὰ ρουφήξῃ λαίμαργα τῆς χαρὲς τῆς ζωῆς καὶ ὁ κόρος ἦλθε γλήγορα. Ἐσάστησε. Στὸν ἑαυτόν της ἄρχισε νὰ μιλῇ πειά ἡ ψυχή της. Ἐποθοῦσε κάτι ξεχωριστό. Ἡ ψυχή νης ἤθελε ναῦρῃ μίαν ἄλλη ψυχὴ νὰ μπορῇ νὰ συνεννοηθῇ μαζύ της.

Ὦ μάτια ὥμορφα. γλυκὰ ματάκια, μάτια λιγωμένα ποῦ ζητᾶτε...δυὸ ἄλλα μάτια νὰ κλεῖστε σ' αὐτὰ τῆς ἐλπίδες σας, τοὺς πόθους σας, τὰ ὄνειρά σας. Ὦ μάτια προσεχτικὰ, ματάκια χαριτωμένα ποῦ μιλᾶτε ἀμίλητα κι λέτε τόσα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πῇ ποτὲ στόμα. Ὦ μάτια ποῦ δὲν κουράζεσθε μὴν σταματᾶτε στὴν ἔρευνά σας. Ὅλα σᾶς βοηθοῦν. Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἀεράκι τῆς αὐγῆς δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ ζευγωρώσῃ τὰ ἀρσενικὰ μὲ τὰ θηλυκὰ λουλούδια.

Καὶ τὰ μάτια τῆς Ὡραίας εὗρῆκαν τὰ μάτια ποῦ ἤθελαν.. Ἕνας νέος δρόμος μπροστά της τώρα ἄρχισε ν' ἀνοίγεται ἕνας δρόμος ποῦ τὸν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Θὰ ζοῦσε γι' αὐτὸν κι' αὐτὸς θὰ ζοῦσε γι' αὐτή....Καὶ θὰ ρουφοῦσε μαζύ του τῆς χαρὲς τῆς ζωῆς σιγὰ, σιγὰ χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ποτὲ τὸν κόρο..Ὁ ἀληθινὸς ἔρως τῆς εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχή. Ἀγάτησε, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ ἀληθινά, ὄχι μὲ τὴν θέρμη τοῦ κεφαλιοῦ ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά της.

ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

AGELLA

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Παρθενικὸ χαμόγελο μέσα στὴν ἥβην τῶν ἀνθέων—μαγικὴ ὠμορφιὰ καὶ ὁλάνθιστη στὸν στρόβιλον τῆς ζωῆς—γλυκὸ τοῦ ἀηδονιοῦ κελάϊδημα στὰ κοραλένια χείλη.

Ἕνα ἄκακο ξανθὸ ἀγγελοῦδι σὰν τὸ λευκὸ τριαντάφυλλο τῆς ἐρημιᾶς στὴ σιγαλιὰ ξεσπᾷ τὰ λευκοπέταλα μὲ τῆς δροσιᾶς τὰ δάκρυα, ἀστὸ ἄνοιγμα τοῦ πέπλου τῆς νυκτὸς, καὶ γελαστὸ, δροσάτο, ὥμορφο τὴν εὐωδιὰ σκορπᾶ νὰ εἰπῇ τὴν καλημέρα του στὴν πίκρα ποῦ μαζεύει ἡ ροδοδάφνη δοξαστὴ τῆς ρεμματιᾶς κοντά,

Τὸ ἄγνωστο τῆς μοίρας τὸ γραμμένο, τὸ τὸ βάθος τὸ δυσεύρετον στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τὸ σκοτεινὸ τὸ βάραθρο τοῦ φλογεροῦ τῆς λήθης ὡραίου παρελθόντος, φέρει τὸ πλάσμα τῆς χαρᾶς στὸ σύντριμμα τοῦ τάφου.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου τῆς ξανθῆς τοῦ ροδινοσπαρμένου τὴν συναντᾷ τὸ ἀγγελοῦδι τοῦ ἔρωτος, ρίπτει πυκνὰ τὰ βέλη, τὴν κάμνει νὰ αἰσθανθῇ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης μέσα στὰ βάθη τῆς ἄδολης καρδιᾶς.

Ἀγάπησε ἡ ξανθοῦλα, ἕνα στρατιώτη εὐγενικὸ παιδὶ ἱπποτικὸ καὶ μέρα νύκτα δι' αὐτὸν, ὅπως καὶ αὐτὸς γι' αὐτην ἔπλεκε τοῦ ἔρωτος τὸ πέπλον τὸ χρυσὸ, μὲ ἀγάπης τὰ φιλιά.

Ὄνειρα ἔπλαθον γλυκὰ οἱ δυό τους κάθε ἡμέρα, καὶ θωπευόμενοι ἀπ' τοῦ Ζεφείρου τὴν πνοὴ, στὴ σιγαλὴ ἀκρογιὰ ἐκάθηντο μιὰ νύχτ, αὐτὸς σ' αὐτὴν τῆς ἔλεγε τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς.

«Ξανθοῦλα πόσον μὲ ἐμάγευσαν τὰ μαγικά σου μάτια, τὰ κοραλένια χείλη σου μὲ ξετρελλαίνουν τώρα θὰ σκύψω δὲν βαστῶ νὰ πάρω ἕνα γλυκὸ φιλὶ, καὶ στὸν κρινᾶτο σου λαιμὸ θὰ σοῦ φορέσω τώρα ἕνα χρυσὸ σταυρὸ, στὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἐχάραξα τὸ ὄναμα αὐτῆς ποῦ ἀγαπῶ». Ἀγκάλιασε τὸ ἀρωματισμένο λουλοῦδι τῆς ψυχῆς του, τὸ φίλησε γλυκὰ, γλυκὰ, τὸ λαμπηρὸ τὸ ἄστρον ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἀντελήφθη. πέφτει ἡ ἀργυρὰ ἀκτὶς στὰ μάτια καὶ τῶν δυὸ— τὸ κύτταξαν—τὸ ἀστέρι ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὴ μαρμαρυγή του, τοὺς γλυκοχαιρετᾷ.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία στὸν κόσμο αὐτὸ δὲν ἔχει τέλος δὲν ἔχει ἀρχὴ λέγει τὸ φρόνιμο ρητὸ, ἡ πίκρα στὰ βάσανα ντυμένη αὐτὴ τὴν εὐτυχία ἀκολουθεῖ.

Ἦλθε ἡ ἡμέρα ἡ πικρὰ καὶ ἀπεχωρίσθησαν σκληρὰ ὁ στρατιώτης ὁ ἱπποτικὸς καὶ ἡ κόρη ἄγγελος σωστὸς, καὶ ἕνας στοῦ ἄλλου τὴν ἀγκαλιὰ ἔσφιγγαν σὰν ὥμορφα πουλιὰ, καὶ μὲ κλαϊμένα μάτια οἱ δύο ἔδιδον τὸν τελευταῖο ἀσπασμό. Ὁ στρατιώτης ἔφυγε γιὰ νὰ σπουδάσῃ σὲ μέρη μακρυνά.

Ἐκεῖ, ἐκεῖ τὴν ξέχασε τὴ λατρευτὴ ξανθοῦλα, τοῦ ἔγραφε ἐκείνη τακτικὰ, αὐτὸς δὲν ἀπαντοῦσε, ἀχ! πίκρα ἄσπλαχνη ἐσὺ ποῦ πότιζες μὲ τὸ φαρμάκι μιὰ ἀγγελικὴ ψυχή.

Γιατὶ νὰ ξεχάσῃς; ἤτανε τῆς μοῖρας τὰ γραμμένα γιὰ νὰ μπλεχθῇ στὰ ἀργυρὰ τὰ δίκτυα μιᾶς ὥμορφης νεράϊδας ἐκεῖ τῆς ξενιτιᾶς. Πέρασαν χρόνια καὶ καιροὶ, ἐσπούδασε, ἐπέστρεψε, εἰργάσθη, καὶ ὁ πράγην στρατιώτης ἀπολαμβάνει τὰς τιμὰς μεγάλου στρατηγοῦ.

Μέσα στὴν αἴθουσα σκυφτὸς πολὺ συλλογισμένος ὁ γηραλέος στρατηγὸς, εἰργάζετο, κοπίαζε, γιὰ μιὰ γλυκειὰ πατρίδα.

Στὴν αἴθουσα ὁ ὑπασπιστὴς εἰσέρχεται καὶ μὲ φωνὴ σβυσμένη λέγει:

«Στρατηγὲ ἀπ' ἔξω μιὰ γρηὰ ζητεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ παρακαλεῖ καὶ κλαίει.

Τὸν κύτταξε ὁ στρατηγὸς καὶ μὲ ὀργὴ ἐσήκωσε ψιλὰ τὴν κεφαλήν του, θεόρατος ἐφαίνετο, τὰ πύπινα τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες φλογερὲς τὰ κάτασπρα μαλλιὰ ταράχθησαν σὰν χαίτη πολεμικοῦ ἀλόγου καὶ μὲ βροντώδη τὴν φωνὴν σὰν τὴν βροντὴ τῆς ἀστραπῆς σὲ θυελλώδη νύχτα τοῦ λέγει:

— Στὸ διάβολο νὰ πάῃ, ἐργάζομαι δὲν εἶνε ὥρα αὐτὴ νὰ δέχομαι γρηές.

Φεύγει καὶ πάει ὁ ὑπασπιστὴς σὲ λίγη ὥρα πάλι ἔρχεται πρὸ τοῦ στρατηγοῦ.

— Ὦ στρατηγὲ ὀδύρεται καὶ θέλει γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς ἰδῇ, παρακαλεῖ καὶ κλαίει.

Ὁ στρατηγὸς κατελήφθη ἀπὸ περιέργειαν. Τὶ ἄρά γε νὰ ἤθελε ἡ γραῖα ἀπ' αὐτόν;

Πήγαινε εἰπέ της νὰ ἔλθη μέσα, εἶπε μὲ ἥσυχη φωνὴ ὁ γηραιὸς στρατάρχης.

Ἡ πόρτα ἀνοίγεται καὶ μιὰ γρηὰ σάν σκέλεθρο ἔρχεται ἐμπρός του.

—Πεινῶ στρατάρχα μου γλυκὲ, δός μοι μιὰ μικρὰ βοήθεια, τρέμει στὰ στήθη ἡ καρδιά μου καὶ δὲν βαστάει πλέον, μαράθηκα, μαράθηκα ὁ χάρος θὰ μ' ἁρπάξῃ.

Τὰ δάκρυα ἔπεφταν πολλὰ ἀπ' τῆς γρηᾶς τὰ μάτια.

Ὁ στρατηγὸς τὴν κύτταξε μ' ἀπάθειαν μεγάλη. Τοῦ εἶχε σκληρύνει ἡ καρδιὰ, τὸ ὕφος τὸ πολεμικὸν τὸν εἶχε ἀλλάξει πλέον.

Ἔβαλε τὸ χέρι του βαθειὰ μέσα στὴ τσέπη καὶ ἔβγαλε καὶ ἔδωκε μιὰ χάλκινη δεκάῃ γραῖα ἔτεινε τὸ τρέμον της χέρι καὶ πῆρε στὴν ὀστεώδη γεροντικὴν παλάμην της τὴν χάλκινη δεκάρα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν κύτταγε ἀκίνητη καὶ σιωπηλὴ, τὰ μάτια της ἐσφύνωσαν ἐπάνω στὸ στρατάρχη καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα της τὰ τρέμοντα τὰ χείλη καὶ ἀνέκραξε σὰν κόρακας.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀντάλλαγμα τῆς τόσης μου ἀγάπης ποῦ δρόσιζα τὰ νειάτα σου, τὰ τόσα μου τὰ δάκρυα ποῦ ἔχυσα γιὰ σένα ὅταν ἐσύ ἐσπούδαζες ἐκεῖ στὴ ξενιτιά.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ προχωρήσῃ καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς χωρὶς πνοὴ πλέον, κρατοῦσε τὸ μαῦρο στῆθος της μὲ τὸ ὀστεῶδες της χέρι.

Ὁ στρατάρχης πλησίασε τῆς ἀποσπᾷ τὸ χέρι, μιὰ λάμψις ἠλθε ἐμπρός του— ἕνας χρυσὸς Σταυρὸς— διαβάζει εὐθὺς τὰ γράμματα ποῦ ἐφαίνοντο ἐπάνω—Angella ἀνεκραξεν ὁ γηραιὸς στρατάρχης — Angella ἐσὺ ἀγάπη τῆς καρδιᾶς μου, πόσον σὲ μάρανε ἡ πίκρα καὶ ὁ πόνος— Angella ἀνάμνησις γλυκειὰ τῶν παιδικῶν μας χρόνων.

Καὶ ἐρρίφθηκε ἐπάνω της ἐφίλησε τὰ νεκρικά της χείλη, σὰν ἄλλοτε σὲ χρόνια περασμένα εἶχε φιλήσει τὰ κοραλλένια.

Τὸ μαραμένο τοιαντάφυλλο τῆς σιγαλιᾶς τῆς ἐρημιᾶς, δὲν ἐσκοποῦσε πλέον τὴν εὐωδιὰ στὴν πίκρα ποῦ μαζεύει ἡ ροδοδάφνη δοξαστὴ τῆς ρεμματιᾶς κοντά.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ALFRED TENNYSON

LES ZOURS QUI NE SONT PLUS

Πῶς τόσα δάκρυα πολλὰ ἀπὸ τὰ μάτια τρέχουν;
Πῶς δάκρυα ὡσὰν βροχὴ τὰ μάγουλά μου βρέχουν;
Ποία σκέψις μοῦ τὰ ἔφερε ἢ ποία πληγὴ βαθεία;
Ὄχι! Αὐτὰ τὰ δάκρυα ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένα.
ποῦ πάσχει πάντα καὶ θρηνεῖ, κυλᾶνε φλογισμένα
γιὰ ταῖς ἡμέραις ποῦφυγαν καὶ δὲν ὑπάρχουν πειά.

Ἀχ! Ἄλλοτε χαρούμενες, σὰν μαγικὴ ἀκτίνα,
ὁποῦ χρυσώνει ἀκαλὰ δροσολουσμένα κρῖνα
ἢ στὸ λιμάνι καραβιοῦ ὁλόλευκα πανιά.
Κ' ὁλοθλιμμένο ἄλλοτε, σὰν φῶς τρεμουλιασμένο
ποῦ σβίνει σὲ πνιγόμενο πλοιάρι λατρευμένο
λάμπουν αἱ 'μέρες ποῦφυγαν καὶ δὲν ὑπάρχουν πειά.

Καὶ ἄλλοτε παράξενες, σὰν μουσικὴ θλιμμένη,
ποῦ παίζεται πολὺ μακρὰν γιὰ κεῖνον ποῦ πεθαίνει,
σὰν μοιρολόγι μακρυνὸ σὲ σκοτεινὴ νυχιὰ,
καὶ ἄλλοτε ὁλόμαυρες, σὰν πένθος ποῦ ἀκλώνει
τὸ χέρι τῆς καταστροφῆς, ἡ συμφορὰ, οἱ πόνοι,
ξυπνοῦν αἱ 'μέρες ποῦφυγαν καὶ δὲν ὑπάρχουν πειά.

Ἀλλ' εἶνε πάντ' ἀγαπητὲς, σὰν μητρικὴ ἀγκάλη
καὶ ποθητὲς σὰν λατρευτῆς ὀνειρεμλένα κάλλη.
Κ' ὁλόγλυκες, σὰν ἄμετρα ἐρωτικὰ φιλιά.
Εἶνε ἡ μόνη μας ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ ἡ μόνη
ἡ νειότης μας, τὰ ὄνειρα, κ' οἱ πόθοι καὶ οἱ πόνοε
Αἱ 'μέρες, ὅπου πέρασαν καὶ δὲν ὑπάρχουν πειά.

ΝΙΚ Ι. ΣΠΥΡ.